

Uznēmuma
vadīšanas
GUDRĪBA

Robins S. Šarma

Uznēmuma
vadīšanas
GUDRĪBA

kopā ar Mūku,
kurš pārdeva savu *Ferrari*

VĪZIJAS MOTIVĒTU VADĪTĀJU 8 RITUĀLI

Robin S. Sharma
LEADERSHIP WISDOM FROM THE MONK WHO
SOLD HIS FERRARI
The 8 Rituals of Visionary Leaders

No angļu valodas tulkojusi
VINETA LAUDURGA

Mākslinieks
ULDIS BALTUTIS

Leadership Wisdom From The Monk Who Sold His Ferrari Copyright © 1999 by Robin Sharma. All rights reserved.

Published by arrangement with HarperCollinsPublishersLtd, Toronto, Canada.

Translation copyright © 2010, 2018, by Avots PublishersLtd, Riga, Latvia.

Vākam izmantota fotogrāfija no © iStockphoto/Anyka

ISBN 978-9984-859-20-0

- © «Izdevniecība Avots», 2010, 2018
- © R. Šarma, teksts, 1999
- © V. Laudurga, tulk. no angļu val., 2010
- © U. Baltutis, vāks, 2010

*Manai meitai Bjankai. Lai tu vienmēr būtu
līksmes paraugs.*

*Daudzajiem „Mūka, kurš pārdeva savu Ferrari” lasītājiem,
kuri, neskatoties uz savu aizņemtību, atrada laiku, lai man
pastāstītu, kā šī vienkāršā grāmata ir skārusi viņu
sirdis. Jūs mani saviļņojāt.*

*Un visiem tiem lasītājiem, kuri dziļi ciena svētās uzticības
jūtas starp sevi un cilvēkiem, kurus vadīt viņiem ir tas gods.
Turpiniet svētīt dzīves un atraisīt talantus.*

„Šis ir patiesais prieks dzīvē: ja tevi lieto mērķim, kuru tu uzskati par varenu; ja tu esi patiess Dabas spēks, nevis mazs, drudžains nevarēšanu un aizvainojuma pilns zemes pikucis, kas žēlojas par to, ka pasaule neveltīs sevi tam, lai padarītu tevi laimīgu. (..) Es gribu būt pilnībā izlietots, kad miršu. Tāpēc ka, jo smagāk es strādāju, jo vairāk dzīvoju. Es priecājos par dzīvi pašas dzīves dēļ. Man dzīve nav īslaicīga svecīte. Tā ir kaut kas līdzīgs mirdzošai lāpai, kura man uz brīdi jātur, lai visi var redzēt, un, pirms es to nododu nākamajām paaudzēm, es gribu likt tai degt tik spoži, cik vien tas iespējams.”

Džordžs Bernards Šovs

Satura rādītājs

PATEICĪBAS	9
1. TRAKAIS SKRĒJIENS PĒC PANĀKUMIEM	11
2. MŪKS MANĀ ROŽU DĀRZĀ.....	23
3. KORPORATĪVĀ CĪNĪTĀJA BRĪNUMAINĀ PĀRVĒRTĪBA.....	32
4. GUDRĪBA SASKATĪT NĀKOTNES VĪZIJU	44
5. APBUROŠAS NĀKOTNES RITUĀLS.....	67
6. SAVSTARPĒJO ATTIECĪBU RITUĀLS	107
7. KOMANDAS VIENOTĪBAS RITUĀLS	141
8. PIELĀGOŠANĀS UN PĀRMAIŅU MENEDŽMENTA RITUĀLS.....	173
9. PERSONĪGĀS EFEKTĪVITĀTES RITUĀLS.....	201
10. SEVIS VADĪŠANAS RITUĀLS	229
11. KREATĪVITĀTES UN INOVĀCIJAS RITUĀLS	261
12. DEVUMA UN NOZĪMĪGUMA RITUĀLS.....	285

Pateicības

Daudzajiem tūkstošiem cilvēku, kuri izlasīja grāmatu „Mūks, kurš pārdeva savu *Ferrari*”, guva iedvesmu no tās pamācībām un dalījās gudrajās atziņās ar savām ģimenēm un draugiem. Paldies, ka palīdzējāt man izplatīt šo vēsti dzīves pilnveidošanai.

Visiem, kuri apmeklēja manus publiskos un korporatīvos seminārus Amerikas Savienotajās Valstīs un Kanādā. Īpaša pateicība *Sharma Leadership International* korporatīvajiem klientiem, kuri saviem darbiniekiem sponsorēja personīgās dzīves un organizācijas vadīšanas programmas. Man tā ir liela privilēģija, ka spēju veicināt jūsu panākumus.

Visai *HarperCollins* komandai. Jūs, ļaudis, grāmatas izdošanu esat pārvērtuši par vispriecīgāko piedzīvojumu, kas sniedz gandarījumu. Īpaša pateicība Klodam Primo par viņa ieteikumiem, Airisai Tafolmei par viņas ticību man, Džūdijai Bransekai, Tomam Bestam, Marijai Kempbelai, Deividam Millaram, Loidam Kellijam, Dorē Potterei, Valērijai Aplbījai, Nīlam Eriksonam un Nikolai Langlua, maniem vērtīgajiem un augsti kompetentajiem redaktoriem.

Manai nenovērtējamajai *Sharma Leadership International* komandai par viņu enerģiju, atbalstu, kā arī par manu nepārtraukto korporatīvo semināru un televīzijas grafiku plānošanu.

Manai mammai un tētim. Es jūs tik ļoti cienu, vērtēju un mīlu. Manam dārgajam brālim Sanjam, nenogurstošajam atbalstītājam un uzticības personai, un viņa sievai Sūzanai.

Un manam dēlēnam Kolbijam, kurš manuskripta rakstīšanas laikā neļāva man zaudēt rotaļīgumu (daļēji pateicoties saviem Ziņkārīgā Džordža stāstiem), un manai meitai Bjankai par to, ka viņa ir gaismas stariņš.

Pirmā nodaļa

Trakais skrējiens pēc panākumiem

Tā bija manas dzīves visnepatīkamākā diena. Ieradies darbā pēc vienas no retajām nedēļas nogales brīvdienām, kuras biju pavadījis kopā ar bērniem, smiedamies un ceļodams pa kalniem, es ieraudzīju, ka divi milzīga auguma apsardzes vīri bija pārliekušies pār sarkankoka galdu manā visai iekārojamajā stūra birojā. Pieskrējis tuvāk, es redzēju, ka viņi, ignorējami faktu, ka biju viņus pieķēris, rakņājas manā klēpj datorā pa failiem un ieskatās vērtīgos dokumentos. Beidzot viens no viņiem pamanīja mani. Dusmās par šo nepiedodamo iebrukumu mana seja bija piesārtusi un rokas trīcēja. Viņš palūkojās uz mani ar tādu sejas izteiksmi, kura nepauda ne mazākās emocijas, un pateica trīspadsmit vārdus, kas lika man justies tā, it kā es nupat būtu saņēmis zvēlienu pa krūškurvi: „Mister Frenklin, jūs esat atlaists. Mums tūlīt pat jāizvada jūs ārā no ēkas.”

Saņēmis šo vienkāršo paziņojumu, es pārtapu no vecākā viceprezidenta kontinenta visstraujāk augošajā datorprogrammu kompānijā par cilvēku bez nākotnes. Un, ticēt man, atlaišanu no darba es pārdzīvoju ļoti smagi. Neveiksme

man bija svešs jēdziens, pārdzīvojums, ar kuru es nezināju, kā tikt galā. Koledžā es biju zelta puisītis, zēns ar teicamām atzīmēm, skaistām meitenēm un neierobežotu nākotni. Es izveidoju universitātes vieglatlētikas komandu, tiku ievēlēts par kursa vecāko un pat atradu laiku, lai universitātes radio-stacijā vadītu kādu ļoti populāru džeza šovu. Visām iesaistītajām personām šķita, ka es esmu apdāvināts un lemts milzu panākumiem. Reiz nejauši izdzirdēju, kā viens no maniem vecajiem profesoriem kolēģim saka: „Ja man būtu iespēja sākt dzīvi atkal no jauna, es tajā gribētu atgriezties kā Pīters Frenklins.”

Mana apdāvinātība nemaz nebija tik dabiska, kā visi domāja. Patiesais manu sasniegumu avots slēpās stingrā darba ētikā, ko pavadīja gandrīz vai apsēstība ar vēlmi uzvarēt. Pirms daudziem gadiem mans tēvs bija ieradies šajā zemē kā imigrants bez penija kabatā, toties ar dziļu pārliecību, ka nākotnē viņa jaunajai ģimenei būs mierīgāka, pārtikušāka un laimīgāka dzīve. Viņš nomainīja mūsu uzvārdu, iekārtoja mūs trīsistabu dzīvokli cienījamā pilsētas rajonā un par mazāko atalgojumu sāka nenogurstoši strādāt fabrikā – darbā, kuru viņš saglabāja turpmākos četrdesmit savas dzīves gadus. Lai arī viņam nebija formālās izglītības, es nekad nebiju satīcis viedāku vīru, līdz pavisam nesen satiku visneparastāko cilvēku, personu, ar kuru tev noteikti jāiepazīstas. Apsolu, ka drīzumā tev pastāstīšu vairāk par viņu. Un tu nekad vairs nebūsi tas pats cilvēks.

Attiecībā uz mani tēva sapnis bija vienkāršs: dot pirmšķirīgu izglītību pirmšķirīgā skolā. Viņš domāja, ka tad karjera ar augstākajiem sasniegumiem un pelnīta samaksa par to būs

nodrošināta. Viņš nelokāmi ticēja, ka labi attīstīta zināšanu bāze liek pamatus veiksmīgai dzīvei. „Vienalga, lai kas ar tevi notiktu, Pīter, neviens nekad nespēs tev atņemt tavu izglītību. Vienalga, kur tu iesi vai ko darīsi, zināšanas vienmēr būs tavs labākais draugs,” – tā viņš bieži mēdza teikt pēc vakariņām, kad bija pavadījis nogurdinošo četrpadsmit stundu darbadieņu fabrikā, kurai viņš veltīja lielāko daļu savas dzīves. Mans tēvs tik tiešām bija īsts vīrs.

Viņš bija arī lielisks stāstnieks, viens no labākajiem, ko zināju. Viņa dzimtenē gados vecākie ļaudis izmantoja līdzības, lai nodotu gadsimtiem krāto dzīves gudrību bērniem. Tā nu viņš atveda šo bagāto tradīciju sev līdzī uz jaunpieņemto dzimteni. Kopš dienas, kad mūsu māte pēkšņi nomira, gatavodama viņam pusdienas krietni nolietotajā virtuvē, līdz pat laikam, kad mēs ar brāli iegājām pusaudžu vecumā, tēvs vakaros mēdza mūs likt gulēt ar kādu burvīgu stāstu, kurā vienmēr bija kāda dzīves gudrība. Viens no stāstiem, kuru es atceros īpaši labi, ir par kādu vecu zemnieku, kurš, atrazdamies uz nāves gultas, pasauca pie sevis visus trīs dēlus. „Dēli,” viņš teica, „nāve jau ir tepat līdzās, drīz es miršu. Bet pirms tam man jāatklāj jums viens noslēpums. Tīrumā aiz mūsu mājas atrodas pasakaini dārgumi. Rociet dziļi – un jūs tos atradīsiet. Jums nekad vairs nevajadzēs uztraukties par naudu.”

Kad nu vecais vīrs bija nomiris, dēli devās uz lauka un ar nevaldāmu degsmi ķērās pie rakšanas. Viņi raka daudzas stundas un turpināja to darīt daudzas dienas. Tā kā viņi šajā darbā ieguldīja visu savu jaunības enerģiju, tad tīrumā nepalika neapstrādāta neviena pēda. Bet – ak vai! – nekādus dārgumus viņi neatrada. Beigu beigās dēli rakšanu pameta, pār-

